

Evne hun havde til at optage det væsentlige i enhver Tankegang, som gjorde Indtryk af ægte Overbevisning.

At Mennesker havde saa svært ved at tro dette om hende, beroede mest paa hendes ydre Væsen, som gjemte den ildfulde, let bevægelige Kunstnernatur under den rolige, kølige Selvbeherskelse, gjemte den saa godt, saa man ikke let anede, at der under denne ydre Fremtræden, der saa aabenbart syntes at tilhøre en usædvanlig samlet, med sig selv enig Personlighed, et Principmenneske med en ubestikkelig og urokkelig Overbevisning, i Stedet for brusede et uendeligt Dyb af umiddelbar Lidenskab med stadig skiftende, men al Tid stærke Stemninger.

Under dette samme Stockholmsophold, hvor hun forekom alle som blot optagen af at samle ny Indtryk og at gjøre dette med en saa frisk Umiddelbarhed, saa man troede, at hendes personlige Historie maatte være noget aldeles afsluttet, og at hun selv for Fremtiden helt tilhørte sin Digtervirksomhed — da kæmpede hun allerede bevidst mod Selvmordstanken. Hun havde under Sygdommen været Friheden gennem Døden saa nær, at Frihedslængselen vedblivende kredsede omkring Dødstankerne.

Selve den Iver, hvormed hun her i Stockholm knyttede Forbindelser med Mennesker, søgte Bekjendtskaber, hengav sig til Indtryk, var — som al Tid hos hende — et Forsøg paa af mange fine Traade at bygge sig et Tilflugtssted her i Livet. Hun vilde ikke blive ved at være, hvad hun kaldte sig selv, „en Stormfugl, der driver for Vinden“; hun vilde overvinde Tomhedsfølelsen, som hun følte, var dødbringende.

Fremfor alt var det Forfattervirksomheden, hun haabede, skulde fylde Tomheden. Og i fortrolige Timer kunde hun tale om dette sit Haab, som en Moder taler om den Søn, hun tror, en Gang skal blive hendes Støtte, i Fald hun kan gjøre ham saa stærk og god, som hun ønsker.

Foruden *Fru Marianne* havde hun den Gang ogsaa en større Novelle digtet færdig i sine Tanker, i hvilken hendes indre Liv under Sygdommen til Dels dannede Stoffet, nemlig *At dø*. Den forblev ufuldendt, og nogle smaa Skizzer — *I väntrummet*, *Stackare* (i *Juleroser* 1889) — var alt, hvad hun naaede at meddele fra denne Tid, rig paa indre Udvikling. Hendes Livsgjerning, hendes „store Roman“, skulde være *Lady Macbeth*,